

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ.

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَا نَقَصَتْ صَدَقَةٌ مِنْ مَالٍ وَمَا زَادَ اللَّهُ عَبْدًا بِعَفْوٍ إِلَّا عِزًّا

وَمَا تَوَاصَعَ أَحَدٌ لِلَّهِ إِلَّا رَفَعَهُ اللَّهُ.

AFFEDİLMENİN YOLU AFFETMEKTİR

Değerli Müminler!

Fahri-i Kainat Efendimiz (s.a.s), Hak yolunda öylesine sıkıntı yaşadı ki; en sonunda doğup büyüdüğü topraklardan göç etmek zorunda bile kaldı. Fakat O yüce insan, bütün bunları kendisine ve ahabına reva görenlere karşı kalbinde kin ve nefret duygusu beslemedi. Aksine, doğru yolu bulup İslam ile müşerref olmaları için onlara dua etti. Çünkü O, affın, şefkatin ve merhametin en büyük timsali idi.

O Kutlu Peygamber, Mekke'yi fethettiğinde de asla intikam alma yoluna gitmedi. Kâbe'de toplanan ve kendilerine nasıl davranılacağını endişe ile bekleyenlere, “Ey Kureyş topluluğu! Benim size ne yapmamı beklersiniz?” diye sorduğunda onlar şöyle demişlerdi: “Senin iyi bir kardeş olduğunı biliriz. Bu yüzden bize iyilikle muamele edeceğinizi ümit ederiz.” Bunun üzerine Allah Resulü, “Gidebilirsiniz, hepiniz serbestsiniz!” buyurarak merhametin ve affın zirvesini tüm insanlığa gösterdi.¹

Kardeşlerim!

Şimdi kendimize soralım: bize sırt çeviren, bizi yalnızlığa terk eden, bize her türlü kötülüğü layık gören, hatta canımıza kastedenlere acaba ne yapar ve onlara karşı ne hissederiz? Rahmet Peygamberi'nin yolunu tutarak onları affedebilme yüceliğini gösterebilir miyiz? Yoksa zaafımıza yenik düşüp onlara daha kötüsü ile karşılık mı veririz?

Kardeşlerim!

Hiç birimiz günahsız ve hatasız değiliz! Bazen, düşünmeden hareket edebiliriz. Bazen de hiç araştırmadan aslı astarı olmayan haberlerin peşine takılıp yanlış yapabiliriz. Unutmayalım ki, hata yapmak insanın bir zaafıdır. Nitekim Sevgili Peygamberimiz şöyle buyurur: “İnsan hata edebilir. Tövbe edenler, hataya düşenlerin en

hayırlılarıdır!”² Bu hadis-i şeriften de anladığımız üzere asıl erdem, yapılan yanlışın farkına varıp tövbe edebilmektir. İnsanlara karşı kusurlarımızda ise kendilerinden özür dileyebilmektir. Bizim dışımızdaki insanların da tıpkı bizler gibi hata edebileceğini kabullenebilmektir.

Kardeşlerim!

Hayatımızın her anında; evimizde, mahallemizde, işyerimizde, trafikte, alışverişte canımızı sıkan, bize rahatsızlık veren durumlarla karşılaşabiliriz. İmtihan dünyasında yaşadığımızı düşünerek bu durumlar karşısında sabırlı ve sağduyulu olabilmeliyiz. Yanlışları büyütme yerine, nasihat ve af yolunu tutarak Rabbimizin rızasını ve mükâfatını kazanmanın gayretiyle hareket etmeliyiz. Eğer işin sonucunu düşünmeden, hislerimizle hareket eder ve aynı yanlış ile karşılık verirsek o yanlışı yapandan ne farkımız kalır ki?

Dolayısıyla Allah'ın affını ümit eden bir insanın, öncelikle kendisi affedici olmalıdır. Affetmeye yanaşmayan ve intikamla yanıp tutuşan birisinin, Allah'tan af beklemesi ne yaman bir çelişkidir! “Sen af ve müsamaha yolunu tut, iyiliği emret, cahillere aldırış etme!”³ emriyle Rabbimiz, bizim de affedebilme yüceliğine sahip olmamızı ister. Öfkelerini yenip bu yüceliği sergileyebilenleri ise Allah'a karşı gelmekten hakıyla sakınanlar olarak nitelendirir ve cennetle müjdeler.⁴

Yaptığı hatanın farkına varıp pişman olan ve özür dileyen birinin özrünü kabul etmeyen ve kendisini affetmeyen kimseyi Resûlullah Efendimiz, “günahkâr” olarak nitelendirmiştir.⁵ Çünkü kin, nefret, intikam, öfke ve ihtiras, insanın yüreğini karartır, kalbini katılaştırır. Bu negatif duygular çöle döndürür gönülleri; Sevgisiz ve yapayalnız bırakır insanları! Af ve şefkatle muamele ise insanı toplumda saygın bir konuma yükseltir. Bu âlicenaplık, çözülemez zannedilen sorunları yok eder, gönüllerde sevgi ve huzuru yeşertir.

Kardeşlerim!

Her daim, mü'mine yakışır şekilde hareket edelim. Kin ve nefreti değil; sevgi ve şefkati seçelim. Böylece hem biz güvende olalım hem de insanlara güven verelim. Hutbemizi Efendimizin şu hadis-i şerifi ile bitirelim: “Sadaka, malı eksiltmez! Allah, affedici olanın şerefini artırır, mütevazı olanı da yüceltir.”⁶

¹ İbn-i Hişâm, es-Sîre, II, 412; İbn Hacer, Fethu'l-Bârî, VIII, 18.

² Tirmizi, Sıfatü'l-Kıyâme, 49; İbn Mâce, Zühd, 30.

³ A'râf, 7/199.

⁴ Âl-i İmrân, 3/134.

⁵ Ebû Dâvûd, Merâsil, 351; İbn Mâce, Edeb, 23.

⁶ Müslim, Birr, 69.